

[Pernille Sams]

Der er i tusindvis af eksempler på mennesker, som dette her forslag konkret vil give en hjælp. De kommer selv til at betale for det, men de vil blive løst af det stavnsbånd, der er lagt på dem her. Det er alle, der vil sælge, det er alle, der vil bygge til, det er alle, der vil omprioritere, og hvad ved jeg, som sidder med denne type lån, men nu tillader taletiden ikke mere, så jeg forsøger at komme tilbage senere.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er korrekt, at jeg ikke har deltaget i udvalgsarbejdet, og det har den enkle årsag, at jeg ikke er medlem af Boligudvalget, hvor det har ligget. En af forklaringerne på det lidt forkvalede forløb, dette forslag har fået, er måske, at det har ligget dels hos finansministeren, dels er blevet sendt i Boligministeriet osv.; det er nok ikke så heldigt.

Men jeg har læst det store koncept fra Finansministeriet og forstået argumenterne både for og imod – det er et ganske udmærket stykke papir – og jeg har også læst de papirer, vi har fået fra landboorganisationerne.

Hvad angår spørgsmålet om, at man skulle have mulighed for at sælge sit hus i én egn for at tage arbejde i en anden egn af landet, kan jeg gøre opmærksom på, at der allerede findes den mulighed, at man kan overflytte sit pant fra én ejendom til en anden. Derfor kan man godt sælge sit hus med inkonvertible lån uden det inkonvertible lån og få det overført til det hus, man køber et andet sted. Man kan faktisk godt lave en sådan clearing.

Hvad vil regeringen, der ikke ligger i dette forslag? Vi vil have det konkretiseret. Det var det, vi ville have gjort i beretningen, og det er det, vi er begyndt på i betænkningens bidraget. I øvrigt tror jeg, at finansministeren vil redegøre yderligere i sagen.

Formanden:

Men forinden får fru Kirsten Jacobsen ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er det jo Folketinget, der har besluttet, at forslaget skulle henvises til Boligudvalget, og det er derfor, det er blevet behandlet dér. Men

alle partier har jo lejlighed til at skifte deres eksperter ind i et udvalg, når et forslag bliver behandlet.

Men den undskyldning, som boligministeren så tit er kommet med om, at man jo kan flytte de inkonvertible lån med til en ny ejendom, holder jo ikke vand i det virkelige liv!

Det kræver jo: 1) at kreditforeningen vil være med, 2) at der er plads i den nye ejendom, 3) at man kan komme af med de lån, der eventuelt er i den nye ejendom. Det er simpelt hen en teoretisk undskyldning, og jeg kunne godt tænke mig at spørge boligministeren, om han ville være venlig at oplyse os om, hvor mange inkonvertible lån der i forbindelse med en ejendomshandel er blevet flyttet med. Jeg tror, tallet er meget, meget lavt. Muligheden findes teoretisk, ja, men den findes i virkeligheden ikke.

Det hjælper heller ikke noget som helst for dem, der vil bygge til eller bygge om eller gøre andre ting. Dette lovforslag er simpelt hen et spørgsmål om at løse disse mennesker fra stavnsbindingen og så lade dem selv betale.

Man er så interesseret i at få at vide, hvad det er, regeringen vil, og som ikke står i forslaget. Det er selvfølgelig kun en eneste ting: Hvis det var muligt med hjemmel i Folketingets forretningsorden at fjerne de tre forslagsstilleres navne og sætte regeringspartierne navne på, er jeg overbevist om, at hele Folketinget samlet ville stemme for forslaget om et øjeblik.

Finansministeren (Lykketoft):

Der er én ting, jeg ikke har forstået i denne sag – eller i hvert fald én ting; der er måske flere: Hvilket menneske er det, det ville hjælpe, at vi vedtog et beslutningsforslag nu som næstsidste punkt på dagsordenen i Folketinget om, at regeringen skulle komme med et forslag, i forhold til det, der står i beretningen om, at det agter regeringen at gøre? Det forstår jeg ikke. Det forstår jeg helt enkelt ikke.

Der er ikke nogen realitetsforskel på den vilje, regeringen har til at prøve at finde løsninger, der ikke belaster statsfinanserne og hjælper på indlønningseffekterne, og så den vilje, forslagsstillerne har.

Men hvis der er noget, der er barnligt i diskussionen, så er det da fru Pernille Sams' og fru Kirsten Jacobsens iver efter at få vedtaget et beslutningsforslag, som i sin tekst og sine